

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
GRAĐANSKI ODJEL

Broj: Su-IV-19/2015-15

PRAVNA SHVAĆANJA

zauzeta na četvrtoj sjednici Građanskog odjela
Vrhovnoga suda Republike Hrvatske od 16. studenoga 2015.

1.

"Pravomoćno rješenje o troškovima parničnog postupka nije rješenje protiv kojega bi bila dopuštena revizija."

Obrazloženje pravnog shvaćanja:

O zahtjevu za naknadu parničnih troškova sud odlučuje u presudi ili rješenju kojim se dovršava parnični postupak (čl. 164. st. 4. ZPP), s time što se odluka o trošku u presudi smatra rješenjem (čl. 129. st. 5. ZPP).

Stoga je u pogledu dopuštenosti revizije protiv pravomoćne odluke o troškovima parničnog postupka, mjerodavna odredba čl. 400. st. 1. ZPP koja glasi: Stranke mogu izjaviti reviziju i protiv rješenja drugostupanjskog suda kojim je postupak pravomoćno završen u sporovima u kojima bi revizija bila dopuštena protiv drugostupanjske presude (članak 382.).

Iz navedene odredbe slijedi da je revizijom dopušteno pobijati samo ona rješenja drugostupanjskog suda koja predstavljaju pojedinačni akt o predmetu spora i kojima se dovršava postupak po tužbi, pa je za ocjenu o dopuštenosti revizije protiv rješenja o troškovima parničnog postupka potrebno ocijeniti ima li rješenje o parničnim troškovima karakter takvog pojedinačnog akta čijom se pravomoćnošću dovršava parnični postupak.

Rješenje drugostupanjskog suda o troškovima parničnog postupka nije rješenje iz čl. 400. st. 1. ZPP protiv kojega je dopuštena revizija jer glede parničnih troškova spor niti počinje niti se dovršava. Samo u odnosu na predmet spora određen tužbom počinje teći parnica, ispituje se litispendencija, objektivna kumulacija tužbenog zahtjeva i objektivno preinačenje tužbenog zahtjeva, i samo u odnosu na predmet spora se postupak dovršava pojedinačnim aktom, bilo presudom ili rješenjem.

Upravo odredbe ZPP o litispendenciji otkrivaju pravu prirodu rješenja o troškovima parničnog postupka slijedom koje rješenje o troškovima parničnog postupka nije rješenje iz čl. 400. st. 1. ZPP. Naime prema odredbi čl. 194. st. 1. ZPP parnica počinje teći dostavom tužbe tuženiku. U pogledu zahtjeva koji je stranka postavila u tijeku postupka parnica počinje teći od časa kad je o tom zahtjevu obaviještena protivna stranka (čl. 194. st. 2. ZPP). Parnica dakle ne počinje teći podnošenjem zahtjeva za naknadu parničnih troškova nego samo u pogledu tužbenog zahtjeva, pa se i litispendencija odnosi na tužbeni zahtjev, a ne i na zahtjev za naknadu parničnih troškova.

Također treba imati na umu i odredbu čl.190. ZPP prema kojoj se objektivna preinaka tužbe odnosi na predmet spora, dok se preinakom zahtjeva za naknadu parničnog troška ne mijenja identitet spora, iz čega također slijedi da zahtjev za naknadu parničnog troška nije sastavni dio predmeta spora, niti o tom zahtjevu teče parnica.

Zaključno, odredba čl. 400. st. 1. ZPP odnosi se samo na ona rješenja kojima se prekida litispendencija i pravomoćno dovršava parnični postupak.

Kada su u pitanju parnični troškovi, sama okolnost što se rješenje o troškovima postupka donosi u presudi ili rješenju kojim se pravomoćno dovršava postupak pred sudom ne daje tom rješenju svojstvo rješenja kojim se pravomoćno završava parnični postupak. Parnične troškove čine izdaci učinjeni u tijeku ili u povodu postupka (čl. 151. st. 1. ZPP), o njima sud odlučuje u presudi ili rješenju kojim se završava postupak pred tim sudom (čl. 164. st. 1. i 2. ZPP), ali nemaju karakter rješenja iz čl. 400. st. 1. ZPP.

Kad je u pitanju postupanje revizijskog suda po reviziji protiv pravomoćne odluke o predmetu spora, treba imati na umu odredbu čl. 166. st. 2. ZPP prema kojoj je sud dužan, samo kad preinači odluku protiv koje je podnesena revizija ili ukine tu odluku i odbaci tužbu, odlučiti o troškovima cijelog postupka (čl. 166. st. 2. ZPP). Nadalje, kada sud odbaci ili odbije reviziju, odlučit će o troškovima nastalim u postupku u povodu revizije, (čl. 166. st. 1. ZPP). O troškovima parničnog postupka se dakle odlučuje isključivo kao o izdatku nastalom u tijeku i u povodu spora.

O pravnoj prirodi rješenja o troškovima postupka izjasnio se i Ustavni sud Republike Hrvatske u rješenju poslovni broj U-III-4937/2013 od 11. studenoga 2013. u kojem je navedeno: "Sukladno tome, samo ona odluka kojom je nadležni sud meritorno odlučio o biti stvari, odnosno o pravu ili obvezi ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela podnositelja, jest pojedinačni akt u smislu članka 62. stavka 1. Ustavnog zakona u povodu kojega je Ustavni sud Republike Hrvatske, u postupku pokrenutom ustavnim tužbom, nadležan štiti ljudska prava i temeljne slobode podnositelja, zajamčene Ustavom Republike Hrvatske.

U ustavnosudskom postupku ocijenjeno je da osporavana odluka, u dijelu koji podnositelj pobija ustavnim tužbom, a kojim je odlučeno o trošku ovršnog postupka, ne predstavlja pojedinačni akt u smislu članka 62. stavka 1. Ustavnog zakona protiv kojeg bi Ustavni sud bio nadležan pružiti ustavnosudsku zaštitu." (tako i u odlukama U-III-4623/2013, U-III-2365/2001, U-III-954/2004, U-III-1794/2009, U-III-565/2012, U-III-140/2014).

2.

"Kada je radnik zahtjev za zaštitu prava predao u roku preporučenom pošiljkom putem pošte, kada je iz javne isprave (povratnice) imao podatak kada je poslodavac primio njegov zahtjev, tada se pitanje pravovremenosti traženja sudske zaštite prava sukladno roku iz čl. 129. st. 2. Zakona o radu ne može računati od dana kada je zahtjev za zaštitu prava predan pošti preporučenom pošiljkom, već od dana kada je poslodavac primio zahtjev radnika za ostvarenje povrijeđenog prava."

Predsjednik Građanskog odjela
Jakob Miletić, dipl. iur., v.r.